

ПІСЛЯ закінчення медучилища я і гадки не мав, що працюватиму сільським фельдшером. Думав, що залишуся в Рівному. Та обставини склалися інакше, і я став завідуючим ФАПом с. Мощони. До мене там працювала Тамара Карпівна Мартинчук, відмінний спеціаліст.

Нелегко їй тоді доводилося. Прийшла на роботу ще молодою дівчиною, відразу після закінчення Костопільського медучилища. У 1956 році їй було лише 19. Медпункт знаходився в хаті Марії Кирилівни Садовської, там же поселилася і фельдшерка. Серед інвентаря були лише кушетка, стіл, шафа, обмаль медичних інструментів. А людей в селі нараховувалося 480 чоловік. Кожна сім'я мала по 4-5, а то й більше дітей. За статистичними даними, лише в 1960 році народилося 18 немовлят. І приймала роди у всіх жінок наша Тамара Карпівна.

Крім роботи на своїй дільниці, потрібно було відвідувати меднаради в Тучині. Автобуси ще не ходили, тому добиралася пішки. Іноді підїжджала на колгоспній машині. Фельдшерку дуже поважали в селі. Тому шофери навіть гордились тим, що мали нагоду хоч щось для неї зробити приємне.

В 1976 році колгосп вирішив будувати новий медпункт. Т.К. Мартинчук стала і будівельником, і загоспом. Коли основні роботи завершилися, взяла

100 карбованців, які виділила сільрада, і поїхала сама закуповувати інвентар. Децю пізніше з Тучина привезли гінекологічне крісло. Поліпилося медикаментозне забезпечення.

Проте робота фельдшера дуже відповідальна. Бувають випадки, коли треба проявити неабиякі вміння і спритність. Неод-

тям! Зверталися до фельдшерки люди зі складними переломами, інфекційними хворобами.

Добра слава про Т.К. Мартинчук розлетілася по всій округі. Приїжджали до неї за медичною допомогою жителі Малатина, Матіївки, інших сіл. Хоч це були і не її дільниці, але, пам'ятаючи клятву Гіппок-

риту, бо й медики від цього не застраховані. Лікувалася, а в 1993 році пішла на заслужений відпочинок.

Після Тамари Карпівни прийняв наш сільський ФАП я. І тоді вона стала моєю порадицею. Ознайолювала з роботою, допомагала словом і ділом як старший професійний медпрацівник.

ВІРНА КЛЯТВИ ГІШОКРАТА

норазово доводилося нехтувати особистим часом, приймати хворих вдома, особливо взимку.

Пригадує Тамара Карпівна, як на дворі кружляла заметіль, веселилася хурделиця, з хати не можна було вийти, а в сім'ї Бур'янів народжувалася дитина. Вдянулася і, незважаючи на погоду, побігла, аби допомогти з'явитися на світ найменшому синові цієї родини. А ще пригадується зима 1962 року, коли село замело снігом і ніякий транспорт не їздив. Полози тонули в переметах, а вона сама везла на конях породіллу в Тучинську лікарню. Інший випадок пов'язаний з прийняттям пологів у кабіні машини. А-скільки разів надавала допомогу хворим ді-

рата, фельдшерка всіх приймала. І не лише у медпункті, а й вдома.

Одного разу, перед Пасхою, у сім'ї Хрольців з Малатина захворіла донька Алла. Батьки дівчинки приїхали за Тамарою Карпівною. Коли переступили її поріг, вона саме збиралася вставляти в піч великодний коровай. Але, почувши про біду, витерла руки об фартух і поспішила на допомогу. І лише ввечері, коли була впевнена, що Аллочці стало краще, перемішувала тісто наново.

Моя мама розповідала, як ця віддана своїй справі жінка неодноразово допомагала і нашій сім'ї.

Життя вирувало. Вся в клопотах, Т.К. Мартинчук і не зогляділася, як виповнилося 50. Почала сама хво-

Нині наша фельдшерка (так її називають в селі) живе зі своїм чоловіком, тим самим шофером Василем, який неодноразово підвозив її в Тучин на меднаради. Звичайно, вже старість підступає, дає про себе знати різними болячками. Та смілива й оптимістична жінка не занепадає духом, надіється на краще. Т.К. Мартинчук поважають люди, завжди рахуються з її думкою. Це також додає сили і наснаги.

Тож спасибі Вам, Тамаро Карпівно, за турботу про людей, добре серце, чуйне ставлення. Міцного здоров'я і довголіття бажає Вам жіноча районна рада і всі односельчани.

**Федір ГЕРАСИМЧУК,
зав. ФАПом с. Мощони.**